

Het moederhart zweeft licht

Ik wil een verhaal schrijven over een moeder die bij elk van haar kinderen moet kotsen. Nu heeft ze tweeëntwintig kinderen en kotst ze de hele dag. De verwekker van die kinderen – 't is er één, maar dat tweeëntwintig keer – had ze ook uitgekotst. Die vrouw was een medisch wonder, want tussen de kotspartijen door was er onvoldoende tijd meer om de noodzakelijke nutriënten in voldoende mate aan te vullen. Zo teerde ze langzaam weg en werd ze op een dag zo licht als een veertje. Daar kun je vraagtekens bij zetten, want hoe licht is een veertje? Verpakt per kilo zijn ze net zo zwaar als lood, hadden die tweeëntwintig kinderen op school geleerd.

Moeder had haar kinderen geleerd voorzichtig te leven, maar toch liet een van de kinderen de voordeur te lang openstaan, waarna moeder op een prettige windvlaag weg fladderde. Het begin van een lange, oninteressante reis. Zo kwamen voorbij: de stomerij, de slagerij, een smederij, een houthakkerij, kwakzalverij en een visgerei. Toen moeder klem raakte tussen de herfstbladeren was de situatie zonneklaar: haar kinderen zouden moederloos opgroeien.

28.12.05; 29.12.2005